

Arrest

nr. 320 756 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 mei 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent een niet praktiserend moslim. In bahman 1394 (stemt in de Gregoriaanse kalender overeen met januari 2016) werkte u voor de rechtbank en studeerde u tegelijk rechten. In bahman 1395 (= januari/februari 2017) bent u gestopt met uw job in de rechtbank. U wilde immers geen (religieuze) taken verrichten die buiten uw

takenpakket vielen, waardoor u ook geen promotie kon maken. In datzelfde jaar behaalde u uw diploma rechten. In khordad 1396 (= mei/juni 2017) bent u met uw diploma naar een kantoor gegaan om werk te zoeken. U werd voor een onduidelijke reden niet aangenomen. U maakte ruzie met de Herasat omdat u de reden wilde achterhalen waarom u niet aangenomen was. Bij het verlaten van het gebouw zag u dat er mensen voor het gebouw aan het betogen waren. U sloot zich aan en riep samen met de manifestanten slogans. Toen er politieagenten ter plaatse kwamen, liep iedereen weg. Na dit incident werkte u voor diverse werkgevers maar daarnaast was u op zoek naar een vaste job. In die periode vroeg u ook een visum voor Canada maar in bahman 1398 (= januari/februari 2020) werd uw visumaanvraag geweigerd. In shahrivar 1400 (= augustus/september 2021) solliciteerde u bij de burgerlijke rechtbank maar ook daar werd uw sollicitatie geweigerd omdat u niet op de gestelde vragen kon antwoorden en u niet geïnteresseerd was in religieuze zaken. In shahrivar 1401 (= augustus/september 2022) vonden er na de dood van Mahsa Amini betogingen plaats. Toen u op een dag naar huis terugkeerde, zag u dat er een meisje dat hulp nodig had een schuilplaats zocht. U wilde de deur openen zodat zij het gebouw kon binnen komen. Plots was er heel veel volk en had u niet de tijd om de deur te openen. Toen het zo druk werd, werd er geschoten waardoor u per ongeluk een splinter in uw been kreeg. Hierna bent u zo snel mogelijk weggegaan. In dezelfde periode was u een keer met de auto aan het rijden toen er plots bassidji's rond uw auto stonden en met hun vuist op uw auto sloegen. Er werd geschoten en het was donker. U kon moeilijk zien wat er voor u gebeurde. U bent uiteindelijk kunnen weggrijpen en ontkomen. Toen u diezelfde dag thuis kwam, werd er geschoten en een kogel raakte de ramen van uw huis. Uw zus kreeg bijna een splinter in haar oog. Na dit incident, in aban 1401 (= oktober/november 2022), verhuisden jullie van Nazi Abad naar de buurt van Navab. In die periode werkte u in een boekenwinkel voor online boeken en vroeg u een visum voor Kroatië. Deze visumaanvraag werd geweigerd. In dey 1401 (= december/januari 2022) vroeg u een Italiaans visum aan. Deze aanvraag werd goedgekeurd en eind dey 1401 (= januari 2023) heeft u Iran verlaten. U reisde op 19 januari 2023 met het vliegtuig van Teheran, via Turkije, naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 20 januari 2023 verzocht u om internationale bescherming. Bij terugkeer vreest u geëxecuteerd te worden. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u uw paspoort en uw diploma (met een in Iran gelegaliseerde vertaling d.d. 6 maart 2024) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uw advocate stelde op het einde van uw persoonlijk onderhoud weliswaar dat ze het gevoel had dat u verward was en niet altijd coherent was. Ze erkende evenwel geen psycho-medisch attest te hebben ter ondersteuning van uw door haar beweerde staat van verwarring (CGVS, p. 16). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u bovendien dat er geen zaken waren waar tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden moest worden en ook op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat er geen zaken waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (CGVS, p. 2; Beoordeling "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Er werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gezegd dat u altijd om een pauze mocht vragen wanneer u dat nodig achtte. Op uw vraag om pauze werd telkens ingegaan, waarna u werd gevraagd of alles nog oké was met u, waarop u telkens positief antwoordde (CGVS, p. 3, p. 6, p. 9). U verklaarde de gestelde vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 15). U bezorgde het Commissariaat-generaal tot slot ook geen opmerkingen op de naar u gestuurde notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg wordt uw door uw advocate geponeerde staat van verwarring niet aangetoond. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er gewezen worden op uw verklaring dat u al in 1398 (= 2019-2020) besloten heeft om Iran te verlaten, naar eigen zeggen omdat u wist dat uw leven in gevaar was. Daarom begon u visumaanvragen in te dienen (CGVS, p. 6-7). Uiteindelijk verliet u Iran pas eind dey 1401 (= januari 2023), oftewel een viertal jaar na uw besluit om uw land te verlaten omdat u tot het besef was gekomen dat uw leven in gevaar was. Dat u pas een viertal jaar na dit besef effectief uw land heeft verlaten, ondergraaft op aanzienlijke wijze de ernst van uw beweerde vrees in Iran gedood te zullen worden. Zelfs indien uw visumaanvragen aanvankelijk werden afgewezen, dan nog kan aangenomen worden dat, indien u in Iran werkelijk voor uw leven moest vrezen, u alternatieve manieren had gezocht om uw land te verlaten, quod non in casu.

U verklaarde dat u Iran hebt verlaten omdat u geen werk kon vinden doordat u geen praktiserend moslim bent en omdat u voelde dat u in gevaar was. Gevraagd op welke manier u dat voelde verklaarde u dat u in 1394 op uw werk in de rechtbank promotie probeerde te maken maar dat men geen promotie kon maken als men niet aan religieuze activiteiten (zoals bidden en vasten) deelneemt waardoor u besloot om te stoppen met uw werk op de rechtbank (DVZ-verklaring, vraag 9; CGVS, p. 5, p. 9, p. 11). U zocht daarna in 1400 opnieuw werk bij een andere rechtbank maar werd daar niet aangenomen omdat de werkgever vastgesteld

had dat u geen interesse had in religieuze zaken omdat u niet goed op religieuze vragen kon antwoorden (CGVS, p. 9, p. 12, p. 14). Het loutere feit dat u omwille van uw desinteresse in religieuze aangelegenheden niet werd aangenomen voor bepaalde (overheids)jobs is, hoe onaangenaam ook, onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging of ernstige schade te kunnen gewagen. Ofschoon u geen job kon vinden binnen uw vakgebied, blijkt immers dat u daarna nog jarenlang in Iran bent gebleven en verschillende andere jobs heeft uitgeoefend in Iran, tot op het moment van uw vertrek. Zo werkte u onder andere op de markt in Teheran, zocht u klanten voor bedrijven, werkte u in een boekenwinkel voor online boeken, werkte u in een magazijn en in een restaurant (CGVS, p. 5, p. 7, p. 14). Gevraagd of er behalve dat u bij bepaalde jobs niet werd aangenomen nog iets gebeurd is omdat u niet religieus ingesteld bent, verklaarde u van niet. Gevraagd op welke manier uw leven in gevaar kwam omwille van religie, verklaarde u enkel het niet te weten (CGVS, p. 12). Aangezien u ondanks uw niet-religieuze ingesteldheid, behalve dat u niet voor justitie kon werken, jarenlang probleemloos in Iran geleefd hebt, kan uit uw loutere niet-religieuze ingesteldheid bij terugkeer geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid worden. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit informatie blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren, dat de Iraanse samenleving meer en meer atheïsten kent, dat het negeren van de oproepen tot het (vrijdags)gebed of het niet naar de moskee gaan niet of nauwelijks voor problemen zorgt en dat veel Iraniërs de ramadan niet meer (strikt) opvolgen. Ofschoon u verklaart voor uw leven te vrezen omwille van uw toevallige aanwezigheid bij enkele betogingen in Iran, blijkt uit niets dat u hierdoor bij terugkeer naar Iran ook maar enig risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade loopt.

Zo stelde u dat u in khordad 1396 (= juni 2017) ruzie gemaakt heeft met de Herasat nadat u niet werd aangenomen door het kantoor voor het bevestigen van aktes en documenten. Na deze ruzie en nadat u het gebouw heeft verlaten heeft u zich gewoon aangesloten bij een groep mensen die voor het gebouw aan het betogen was omdat zij ook niet aangenomen waren. Nadat er agenten naar jullie toe kwamen is iedereen weggelopen (CGVS, p. 5, p. 13). Na deze betoging bent u echter nog jarenlang probleemloos in Iran gebleven. Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat u omwille van uw deelname aan deze betoging in het vizier van de autoriteiten bent gekomen.

Ook uit uw verklaringen over de Mahsa Amini-protesten in shahrivar 1401 (= september 2022) blijkt niet dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw (onbedoelde) aanwezigheid tijdens twee betogingen. U erkende immers niet te weten of de autoriteiten op de hoogte zijn van uw toevallige, niet bedoelde aanwezigheid tijdens deze twee betogingen en u reikte ook geen aanwijzingen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat zij daarvan op de hoogte zouden zijn: gevraagd of u in dit verband aanwijzingen had, zei u immers enkel dit niet te weten (CGVS, p. 12-14). U bent in Iran bovendien nooit veroordeeld geweest en, ofschoon u tot de dag voor uw persoonlijk onderhoud contact met het thuisfront onderhield, wist u niet of er na uw vertrek uit Iran in dit verband nog iets gebeurd is en heeft u hiernaar ook niet geïnformeerd (CGVS, p. 14-15). Voorts kan opgemerkt worden dat u het land probleemloos heeft kunnen verlaten met uw eigen paspoort. U verklaarde weliswaar dat u niet gemakkelijk uw land had kunnen verlaten. U miste immers uw (eerste) vlucht doordat een douaneagent u gezegd had dat u met uw visum enkel naar Italië mocht reizen, hetgeen niet klopte aangezien het om een Schengenvisum ging, maar waardoor u in discussie moest gaan en uw vlucht miste. Daarna boekte u een nieuwe vlucht en kon u gewoon vertrekken (CGVS, p. 7-8). Gevraagd waaruit u afleidt dat u bij een terugkeer naar Iran problemen zou kennen verklaarde u enkel dit niet te weten maar voegde u toe dat uw leven in gevaar is. Gepeild of er hiervoor concrete aanwijzingen zijn, verklaarde u in het algemeen, zonder dit concreet op u toe te passen, dat de autoriteiten mensen zonder reden martelen, vermoorden en executeren, niets meer (CGVS, p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten u specifiek zouden viseren/geviseerd hebben. Hoewel u verklaarde dat u tijdens een Mahsa Amini-betoging waarin u terecht gekomen was en waarbij u een meisje had proberen te helpen, een splinter in uw been kreeg nadat er geschoten werd, blijkt uit uw verklaringen niet dat dit schot tegen u gericht was, aangezien u stelde dat de splinter per ongeluk in uw been terecht was gekomen. Er waren bovendien heel veel mensen op straat op dat moment en u weet niet op wie ze wilden schieten (CGVS, p. 10-11). De dag erna ging u gewoon naar het werk (CGVS, p. 11). Hoewel u een incident vermeldde waarbij u met de auto naar huis probeerde te gaan nadat u uw grootouders had afgezet en waarbij er plots een menigte rond uw auto kwam en mensen, die u als bassidji's omschreef, op uw auto sloegen, erkende u niet met zekerheid te weten of deze mensen die uw auto aanpakten daadwerkelijk bassidji's waren, want ze droegen geen uniform en ook geen zwarte kledij. U zei ook dat er door de rellen veel volk op straat was en dat het een slechte nacht was (CGVS, p. 13), waardoor de mensen die uw auto sloegen in alle redelijkheid even goed relschoppers konden geweest zijn en waardoor uit niets blijkt dat u specifiek werd geviseerd. Bovendien kon u na dit onaangename incident gewoon ontkomen (CGVS, p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien nog problemen heeft gekend met de personen die uw auto belaagden. Hoewel u nog zei dat diezelfde avond dat uw auto werd geslagen uw huis beschoten werd, dat in een hoofdstraat gelegen was waar veel mensen samen kwamen, gaf u echter uitdrukkelijk toe niet te weten of dit schot specifiek tegen uw huis gericht was, noch waarom er op uw huis geschoten werd, noch of er ook op andere huizen geschoten werd (CGVS, p. 7, p. 10). Deze incidenten waarbij uit niets blijkt dat u specifiek werd geviseerd en dat er na het plaatsvinden ervan nog gevolgen voor u waren, zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in uw hoofde bij terugkeer naar Iran. Dat blijkt bovendien uit het feit dat u na deze incidenten nog een drietal maanden probleemloos in Iran bent gebleven – u werkte ook nog tot aan uw vertrek – en dat uw zus, die tijdens de beschieting op uw huis bijna splinters in haar oog kreeg, tot op heden, net als uw ouders, nog steeds in Iran is (CGVS, p. 4, p. 7, p. 10; DVZ-verklaring, vraag 19).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt bij een terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit en aan uw opleiding in Iran, zoals aangetoond door uw documenten, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen. Hij wijst op algemene landeninformatie en betoogt dat hij wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Iran. Hij benadrukt niet-praktiserend te zijn en dit ook telkens “kennelijk” heeft gemaakt bij zijn werkgever. Hij stelt dat hij dan ook gediscrimineerd wordt op basis van zijn geloof en levensovertuiging. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gezien zal worden als een afvallige en als verwesterd. Hij meent dat verweerder aangeeft dat er in Iran een grote groep seculieren samenleven en het illegaal is om een expliciet humanistische, atheïstische, seculier of andere niet-religieuze NGO of andere mensenrechtenorganisatie te registreren. Verzoeker beklemtoont dat dergelijke groepen door de autoriteiten worden vervolgd. Voorts betoogt verzoeker dat hij niet weet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn deelname aan de betoging. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een groot risico loopt op ondervraging. Verzoeker benadrukt dat hij immers al bijna twee jaar in België verblijft en ze hem zullen ondervragen waarna het onbekend is wat zijn lot nadien zal zijn. Hij meent dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan. Tot slot betoogt verzoeker dat men ook rekening dient te houden met de actuele spanningen in het Midden-Oosten. Hij stelt dat de spanningen tussen Iran en Israël zijn opgelopen en uit de informatie van FOD Buitenlandse zaken blijkt dat de veiligheidssituatie in Iran onvoorspelbaar is. Hij besluit dat de kans op aanvallen tussen Iran en Israël groot is. Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit persartikels en algemene landeninformatie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uw advocate stelde op het einde van uw persoonlijk onderhoud weliswaar dat ze het gevoel had dat u verward was en niet altijd coherent was. Ze erkende evenwel geen psycho-medisch attest te hebben ter ondersteuning van uw door haar beweerde staat van verwarring (CGVS, p. 16). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u bovendien dat er geen zaken waren waar tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden moest worden en ook op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat er geen zaken waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (CGVS, p. 2; Beoordeling “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Er werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gezegd dat u altijd om een pauze mocht vragen wanneer u dat nodig achtte. Op uw vraag om pauze werd telkens ingegaan, waarna u werd gevraagd of alles nog oké was met u, waarop u telkens positief antwoordde (CGVS, p. 3, p. 6, p. 9). U verklaarde de gestelde vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 15). U bezorgde het Commissariaat-generaal tot slot ook geen opmerkingen op de naar u gestuurde notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg wordt uw door uw advocate geponeerde staat van verwarring niet aangetoond. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran vervolgd te worden wegens zijn deelname aan betogingen en benadrukt tevens geen praktiserende moslim te zijn. Verder vreest hij dat hij gezien zal worden als “verwesterd”.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

- i) er vooreerst kan gewezen worden op verzoekers verklaring dat hij al in 1398 (=2019-2020) besloten heeft om Iran te verlaten, naar eigen zeggen omdat hij wist dat zijn leven in gevaar was. Daarom begon hij visumaanvragen in te dienen. Uiteindelijk verliet verzoeker Iran pas eind de 1401 (= januari 2023), oftewel een viertal jaar na zijn besluit om zijn land te verlaten omdat hij tot het besef was gekomen dat zijn leven in gevaar was. Dat verzoeker pas een viertal jaar na dit besef effectief zijn land heeft verlaten, ondergraaft op aanzienlijke wijze de ernst van zijn beweerde vrees in Iran gedood te zullen worden. Zelfs indien zijn visumaanvragen aanvankelijk werden afgewezen, dan nog kan aangenomen worden dat, indien verzoeker in Iran werkelijk voor zijn leven moest vrezen, hij alternatieve manieren had gezocht om zijn land te verlaten, quod non in casu;
- ii) verzoeker verklaarde dat hij Iran verlaten heeft omdat hij geen werk kon vinden doordat hij geen praktiserend moslim is en omdat hij voelde dat hij in gevaar was. Gevraagd op welke manier verzoeker dat voelde verklaarde hij dat hij in 1394 op zijn werk in de rechtbank promotie probeerde te maken maar dat men geen promotie kon maken als men niet aan religieuze activiteiten (zoals bidden en vasten) deelneemt waardoor hij besloot om te stoppen met zijn werk op de rechtbank. Verzoeker zocht daarna in 1400 opnieuw werk bij een andere rechtbank maar werd daar niet aangenomen omdat de werkgever vastgesteld had dat hij geen interesse had in religieuze zaken omdat hij niet goed op religieuze vragen kon antwoorden. Het loutere feit dat verzoeker omwille van zijn desinteresse in religieuze aangelegenheden niet werd aangenomen voor bepaalde (overheids)jobs is, hoe onaangenaam ook, onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging of ernstige schade te kunnen gewagen. Ofschoon verzoeker geen job kon vinden binnen zijn vakgebied, blijkt immers dat hij daarna nog jarenlang in Iran gebleven is en verschillende andere jobs heeft uitgeoefend in Iran, tot op het moment van zijn vertrek. Zo werkte verzoeker onder andere op de markt in Teheran, zocht hij

klanten voor bedrijven, werkte hij in een boekenwinkel voor online boeken, werkte hij in een magazijn en in een restaurant. Gevraagd of er behalve dat verzoeker bij bepaalde jobs niet werd aangenomen nog iets gebeurd is omdat hij niet religieus ingesteld is, verklaarde hij van niet. Gevraagd op welke manier zijn leven in gevaar kwam omwille van religie, verklaarde verzoeker enkel het niet te weten. Aangezien verzoeker ondanks zijn niet-religieuze ingesteldheid, behalve dat hij niet voor justitie kon werken, jarenlang probleemloos in Iran geleefd heeft, kan uit zijn loutere niet-religieuze ingesteldheid bij terugkeer geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid worden. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit informatie blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren, dat de Iraanse samenleving meer en meer atheïsten kent, dat het negeren van de oproepen tot het (vrijdags)gebed of het niet naar de moskee gaan niet of nauwelijks voor problemen zorgt en dat veel Iraniërs de ramadan niet meer (strikt) opvolgen;

iii) ofschoon verzoeker verklaart voor zijn leven te vrezen omwille van zijn toevallige aanwezigheid bij enkele betogingen in Iran, uit niets blijkt dat hij hierdoor bij terugkeer naar Iran ook maar enig risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade loopt. Zo stelde verzoeker dat hij in khordad 1396 (= juni 2017) ruzie gemaakt heeft met de Herasat nadat hij niet werd aangenomen door het kantoor voor het bevestigen van aktes en documenten. Na deze ruzie en nadat verzoeker het gebouw heeft verlaten heeft hij zich gewoon aangesloten bij een groep mensen die voor het gebouw aan het betogen was omdat zij ook niet aangenomen waren. Nadat er agenten naar hen toe kwamen is iedereen weggelopen. Na deze betoging is verzoeker echter nog jarenlang probleemloos in Iran gebleven. Uit zijn verklaringen blijkt dus niet dat hij omwille van zijn deelname aan deze betoging in het vizier van de autoriteiten is gekomen. Ook uit verzoekers verklaringen over de Mahsa Amini-protesten in shahrivar 1401 (= september 2022) blijkt niet dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn (onbedoelde) aanwezigheid tijdens twee betogingen. Verzoeker erkende immers niet te weten of de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn toevallige, niet bedoelde aanwezigheid tijdens deze twee betogingen en hij reikte ook geen aanwijzingen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat zij daarvan op de hoogte zouden zijn: gevraagd of verzoeker in dit verband aanwijzingen had, zei hij immers enkel dit niet te weten. Verzoeker is in Iran bovendien nooit veroordeeld geweest en, ofschoon hij tot de dag voor zijn persoonlijk onderhoud contact met het thuisfront onderhield, wist hij niet of er na zijn vertrek uit Iran in dit verband nog iets gebeurd is en heeft hij hiernaar ook niet geïnformeerd. Voorts kan opgemerkt worden dat verzoeker het land probleemloos heeft kunnen verlaten met zijn eigen paspoort. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij niet gemakkelijk zijn land had kunnen verlaten. Verzoeker miste immers zijn (eerste) vlucht doordat een douaneagent hem gezegd had dat hij met zijn visum enkel naar Italië mocht reizen, hetgeen niet klopte aangezien het om een Schengenvisum ging, maar waardoor hij in discussie moest gaan en zijn vlucht miste. Daarna boekte hij een nieuwe vlucht en kon hij gewoon vertrekken. Gevraagd waaruit verzoeker afleidt dat hij bij een terugkeer naar Iran problemen zou kennen verklaarde hij enkel dit niet te weten maar voegde hij toe dat zijn leven in gevaar is. Gepeild of er hiervoor concrete aanwijzingen zijn, verklaarde verzoeker in het algemeen, zonder dit concreet op hem toe te passen, dat de autoriteiten mensen zonder reden martelen, vermoorden en executeren, niets meer. Nergens uit zijn verklaringen blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten verzoeker specifiek zouden viseren/geviseerd hebben. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij tijdens een Mahsa Amini-betoging waarin hij terecht gekomen was en waarbij hij een meisje had proberen te helpen, een splinter in zijn been kreeg nadat er geschoten werd, blijkt uit zijn verklaringen niet dat dit schot tegen hem gericht was, aangezien hij stelde dat de splinter per ongeluk in zijn been terecht was gekomen. Er waren bovendien heel veel mensen op straat op dat moment en hij weet niet op wie ze wilden schieten. De dag erna ging verzoeker gewoon naar het werk. Hoewel verzoeker een incident vermeldde waarbij hij met de auto naar huis probeerde te gaan nadat hij zijn grootouders had afgezet en waarbij er plots een menigte rond zijn auto kwam en mensen, die hij als bassidji's omschreef, op zijn auto sloegen, erkende hij niet met zekerheid te weten of deze mensen die zijn auto aanpakten daadwerkelijk bassidji's waren, want ze droegen geen uniform en ook geen zwarte kledij. Verzoeker zei ook dat er door de rellen veel volk op straat was en dat het een slechte nacht was, waardoor de mensen die zijn auto sloegen in alle redelijkheid even goed relschoppers konden geweest zijn en waardoor uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd geviserd. Bovendien kon hij na dit onaangename incident gewoon ontkomen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sindsdien nog problemen heeft gekend met de personen die zijn auto belaagden. Hoewel hij nog zei dat diezelfde avond dat zijn auto werd geslagen zijn huis beschoten werd, dat in een hoofdstraat gelegen was waar veel mensen samen kwamen, gaf hij echter uitdrukkelijk toe niet te weten of dit schot specifiek tegen zijn huis gericht was, noch waarom er op zijn huis geschoten werd, noch of er ook op andere huizen geschoten werd. Deze incidenten waarbij uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd geviserd en dat er na het plaatsvinden ervan nog gevolgen voor hem waren, zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd bij terugkeer naar Iran. Dat blijkt bovendien uit het feit dat verzoeker na deze incidenten nog een drietal maanden probleemloos in Iran is gebleven – hij werkte ook nog tot aan zijn vertrek – en dat zijn zus, die tijdens de beschieting op zijn huis bijna splinters in haar oog kreeg, tot op heden, net als zijn ouders, nog steeds in Iran is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas

en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en wijst algemeen op landeninformatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende de discriminatie omwille van het feit dat hij een niet-praktiserende moslim is, wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker evenwel zelf verklaarde andere jobs in Iran te hebben uitgeoefend (Verklaring DVZ van 8 maart 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 28 mei 2024, p. 5). Het gegeven dat verzoeker geen werk vindt in de sector van zijn rechtenstudies maakt geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet uit, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwetvervolgung conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele situatie voor niet-praktiserende moslims van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven een niet-praktiserende moslim te zijn zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dat dit zo zou zijn en/of dat verzoeker in dit kader ook maar iets te vrezen zou hebben, kan gelet op verzoekers eigen verklaringen en de hoger weergegeven concrete bevindingen van verweerder gesteund op objectieve landeninformatie, daarenboven hoegenaamd niet worden aangenomen.

Verzoeker kan met de volharding in zijn politieke activiteiten in Iran en zijn algemeen en abstract betoog evenmin een ander licht werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven.

Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker de appreciatie en gevolgtrekkingen van verweerder betwist doch er hoe dan ook niet in slaagt een ander licht te werpen op de analyse en het besluit dat er geen indicatie is dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar hem en hij als politieke opposant bestempeld en vervolgd zal worden door het Iraanse regime, te meer hij zelf verklaarde niet te weten of de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar hem en hij overigens aangaf thans niet politiek actief te zijn of in dit verband actief te zijn op sociale media (persoonlijk onderhoud van 28 mei 2024, p. 14; Vragenlijst van 13 december 2023, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 6).

Hierbij moet worden aangestipt dat uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie kan vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit de door verzoeker selectief aangehaalde passages uit landeninformatie niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 8 maart 2023, p. 14), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofde niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Ten slotte stipt de Raad aangaande de door verzoeker opgeworpen vrees wegens (gepercipieerde) verwestering waarbij het tweejarig verblijf in België wordt benadrukt, aan dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker – die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheerst, zichzelf nog steeds als moslim aanduidt hoewel hij aangeeft niet praktiserend te zijn, die reeds werkervaring heeft opgedaan in Iran alsook contacten heeft onderhouden met zijn familie in Iran (Verklaring DVZ, p. 6-7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 4-5) – toont

niet aan dat zijn louter verblijf in België van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geveiseerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op verzoekers individuele omstandigheden.

2.2.5.2. De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.2.5.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel met zijn verwijzing naar de politieke spanningen in het Midden-Oosten en tussen Israël en Iran en met de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. Immers dient de Raad een actuele beoordeling te maken van de nood aan internationale bescherming en is de verwijzing naar de ontwikkeling van verdere politieke spanningen tussen Iran en Israël op heden onvoldoende om te besluiten dat er heden in Iran daadwerkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger impliceert in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de Raad erop dat het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken van België gericht is op nationale onderdanen en als advies geldt voor toeristische reizen en dus geenszins een beoordeling inhoudt van de veiligheidssituatie conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU